

Αντίστροφη μέτρηση για τή δημοκρατία;

Η ΔΕΞΙΑ ΣΚΛΗΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ, διαπιστώνουν οι πολιτικοί παρατηρητές. Σειρά από γεγονότα τεκμηριώνουν τη θέση τους, από τις κατηγορίες της κυβέρνησης ότι η αντιπολίτευση ύποκινεί τις άπεργιακές εκδηλώσεις μέχρι τα πρόσφατα επεισόδια στις γιορτές της 25ης του Μάρτη. Είναι η σκλήρυνση τούτη εποχιακό φαινόμενο ή αλλαγή τακτικής;

Οι εκλογές του 1977 άλλαξαν ριζικά το πολιτικό σκηνικό. Άξιοματική αντιπολίτευση αναδείχτηκε το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ένα κόμμα που άμφισβητεί τις καθοδηγητικές αξίες και αρχές οι οποίες διέπουν τη λειτουργία της πολιτείας, τις δομές της κοινωνίας. Η άξιοματική αντιπολίτευση είναι δομική αντιπολίτευση. Η παρουσία δομικής αντιπολίτευσης υποδηλώνει βαθειά κρίση στις διαδικασίες με τις οποίες η δεξιά εξασφάλιζε μέχρι σήμερα την επικυριαρχία της.

Η κυβερνητική παράταξη υποτίμησε το έκλογικό αποτέλεσμα. Έρμηνευσε το διπλασιασμό των ψήφων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. σαν παροδικό γεγονός. Οι καθησυχαστικές της δεδαιώσεις δεν είχαν μόνο σκοπό να διασκεδάσουν τις ανησυχίες των δυνάμεων που στηρίζουν τη Νέα Δημοκρατία. Αντικατοπτρίζουν και την πεποίθηση της Ν.Δ., ότι το καθεστώς που δημιούργησε το 1974 δεν πρόκειται να υποστεί κλυδωνισμούς. Πίστευε η Ν.Δ., ότι τα μέσα που εξασφαλίζουν τη συναίνεση των λαϊκών στρωμάτων στην κυβερνητική πολιτική παραμένουν πάντα αποτελεσματικά και καθιστούν περιττή την προσφυγή και πάλι σε μηχανισμούς καταστολής.

Ο καιρός που πέρασε από τις εκλογές μέχρι σήμερα έδειξε ότι οι έλπίδες για επάνοδο στο συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων του 1974 ήταν μάταιες. Η δυνατή δεξιά, που θα έχει αντιμετώπιση μία υποτονική αντιπολίτευση, η οποία αποδέχεται τις γενικές κατευθύνσεις της κυβερνητικής πολιτικής και διαφωνεί μόνο ως προς τον τρόπο

Του

ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ

διαχείρισης των προβλημάτων ανήκει πιά στο παρελθόν. Η Ε.ΔΗ.Κ. κατάρρευσε και όλες οι προσπάθειες ανασύνταξης των δυνάμεων της σε νέους σχηματισμούς μοιάζουν χωρίς προοπτική. Επιπρόσθετα καθημερινά επιβεβαιώνεται ότι η άνοδος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι ένα μόνιμο φαινόμενο.

Η άπήχσή του ιδιαίτερα στην ελληνική έπαρχία διαρκώς αύξανει σε σημείο ώστε σε νομούς που ανήκαν παραδοσιακά στη Δεξιά, Ν.Δ. και ΠΑ.ΣΟ.Κ. όχι μόνο να είναι οι μόνες αντιμετώπιες παρατάξεις, αλλά και να μάχονται πιά για την πλειοψηφία. Οι έκλογικές στατιστικές έδειξαν ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. κέρδισε την κύρια μάζα των νέων ψηφοφόρων του από τη Νέα Δημοκρατία. Οι ψηφοφόροι δεν μετατοπίζονται από δεξιά προς τα άριστερά μέσα από ένα κεντρώο σχηματισμό όπως το θέλει μία μηχανιστική θεωρία πολιτικής ψυχολογίας. Μετατίθενται από τον ένα πόλο στον άλλο γιατί συνειδητοποιούν ότι όσο είναι οι βασικές δυνατότητες πολιτικής εξέλιξης και τα ενδιαμέσα σχήματα είναι σχήματα χωρίς λύσεις αλλαγής.

Στην Ελλάδα άρχισε μετά το τέλος του έμφυλου πολέμου περίοδος έντονων κοινωνικών ανακατατάξεων που συνδέεται με την επέκταση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, την όλιγοπωλιακή όργάνωση της οικονομίας και την εξάρτηση της χώρας. Η έκβιομηχάνιση και η άνιση περιφερειακή ανάπτυξη όδηγησαν στη μαζική μετανάστευση προς την Αθήνα και τα άλλα αστικά κέντρα. Η χαμηλή παραγωγικότητα της γεωργίας, που δεν επέτρεπε στις περισσότερες άγροτικές οικογένειες την επιβίωση στα χωριά, προώθησε την εγκατάλειψη της ύπαιθρου.

Η σκλήρυνση της δεξιάς είναι μέσο να αντιμετωπισθεί η άποτυχία της στη διακυβέρνηση της χώρας. Σκληρά λόγια, άυστηρές δηλώσεις, κινητοποιήσεις της άστυνομίας έχουν σκοπό να συγκαλύψουν τη γενική άδυναμία.

ΟΙ χιλιάδες μικρές βιοτεχνίες και οικογενειακές επιχειρήσεις που απο-τελούσαν μία πρόσκαιρη λύση δρέθηκαν σύντομα σε κρίση κάτω από συνθήκες αυξανόμενου ανταγωνισμού μεγάλων επιχειρήσεων. Η μεγα-λή κινητικότητα του πληθυσμού, η éναλλαγή στην απασχόληση, η έν-ταξη σε νέα κοινωνικά στρώματα, η έπαφή με άλλα προβλήματα και η δημιουργία νέων αναγκών όδηγησαν σε αλλαγή της πολιτικής συμ-περιφοράς. Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού που άλλοτε áκολουθούσαν μία παραδοσιακή πολιτική στάση επανεξετάζουν την πολιτική τους τοποθέτηση με βάση τα συνειδητοποιημένα πιά συμφέροντά τους. Οί ψηφοφόροι άποδεσμεύονται από τα πελατειακά δίκτυα των κομματαρ-χών και βουλευτών της δεξιάς. Η διαρροή από τα παραδοσιακά πολι-τικά σχήματα προς νέους σχηματισμούς, ή ανάκτηση νέων πολιτικών κατευθύνσεων γίνεται όλο και πιο έντονη. Κάτω από τις συνθήκες αυτές δυνατότητα επίδωσης και ανάπτυξης έχουν μόνο κομματικά σχήματα, που είναι έκφραστές επιδιώξεων κοινωνικών στρωμάτων και τάξεων.

Η άνοδος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ή όλοένα μεγαλύτερη άπτηχησή του και ή αντίστοιχη κατάρρευση του Κέντρου είναι έκφραση κοινωνικού φαι-νομένου και έπόμενα όχι παροδική ιδιοτροπία του έκλογικού σώματος.

Η Δεξιά μόλις τώρα άρχισε να συνειδητοποιεί τό φαινόμενο τουτο. Άπέναντί του κατέφυγε στά δοκιμασμένα και προσφιλή της μέσα. Για να σταματήσει τη διαρροή προς τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. προωθεί την πώλωση, τη δημιουργία χάσματος μεταξύ της και των αντίπαλων της. Καλλιεργεί την έντύπωση ότι ή αντίπολίτευση και οι δραστηριότητές της δεν κινούνται στό πλαίσιο της νομιμότητας. Επίδιώκει με τόν τρόπο αυτό να ξυπνήσει παλιές αναστολές, να δημιουργήσει φόβο, ώστε να δυσκολέψει και να ματαιώσει τη μεταπήδηση στό άλλο στρατόπεδο.

Στίς δηλώσεις ότι ό δρόμος προς την έξουσία είναι κλειστός για τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα πολλαπλασιαστούν. Οί υπεύθυνοι της κυβερνητικής παρά-ταξης γνωρίζουν καλά ότι παρόμοιες δηλώσεις άρνούται τό ίδιο τό σύστημα μία πού στόν κοινοβουλευτισμό όλα τά κόμματα πρέπει να έχουν τις ίδιες δυνατότητες άσκησης έξουσίας. Τίς άποτολμούν παρ' όλα αυτά γιατί θέλουν να τρομοκρατήσουν τους ψηφοφόρους. Θέλουν να περάσει τό μήνυμα ότι κοινοβουλευτισμός στην Έλλάδα σημαίνει νεοδημοκρατικός μονοκομματισμός, ότι ή άποχώρηση της Νέας Δημο-κρατίας δεν πρόκειται να γίνει δεκτή και συνεπάγεται άνωμαλία.

Η οικονομική κρίση, ή έκταση της όποιας μόλις τώρα άρχισε να διαφαίνεται, θα γίνει καθημερινά πιο έντονη. Η αύξηση του κόστους ζωής και ή καταπολέμηση του πληθωρισμού με την συμπίεση των μισθών θα όδηγήσουν από τό φθινόπωρο και πέρα σε πολλαπλασιασμό άπεργιακών κινητοποιήσεων. Η κυβέρνηση, για να διατηρήσει τόν έλεγχο της κατάστασης σε όφελος των οικονομικών συμφερόντων που την στηρίζουν, προετοιμάζει από τώρα τό κλίμα αντιμετώπισής τους. Η καταγγελία, ότι ή αντίπολίτευση ύποκινεί τις άπεργίες είναι ένας από τους πολλούς τρόπους που θα μετέρθει για να δικαιολογήσει στην κοινή γνώμη την άνυποχώρητη στάση της.

Η σκληρυνση της Δεξιάς είναι μέσο να αντιμετωπισθεί ή άποτυχία της στη διακυβέρνηση της χώρας και να έλαχιστοποιηθούν οι έπιπτώ-σεις της άνικανότητάς της να δώσει δημιουργική λύση στα έλληνικά προβλήματα. Οί κόκκινες, μπλε και πράσινες σημαńσεις των δρόμων, που αναγγέλλθηκαν με τυμπανοκρουσίες και δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ γιατί κάποιοι άρμόδιοι είχε λησμονήσει να διαβάσει τόν Κώδικα Όδι-κής Κυκλοφορίας, ό νόμος για τόν έλεγχο των μονοπωλίων, που μένει ακόμα άνεφάρμοστος είναι ένδείξεις για τόν αριθμό των μέτρων που σχεδιάζονται και δεν έκτελούνται. Καθημερινά όμως πολλαπλασιάζεται ή άπογοήτευση και ή αίσθηση των πολιτών ότι κινούνται σε ένα χάος όπου ό καθένας είναι ύποχρεωμένος να κυνηγά τό προσωπικό του συμ-φέρον γιατί δεν ύπάρχει κανείς που να φροντίζει για τό συλλογικό συμφέρον. Σκληρά λόγια, άυστηρές δηλώσεις, κινητοποιήσεις της άστυ-νομίας έχουν σκοπό να συγκαλύψουν τη γενική άδυναμία, να άπο-κρύψουν ότι ή κυβέρνηση ούτε σκληρή είναι στις ουσιαστικές κατευ-θύνσεις της, ούτε άτεγκτη στις άποφάσεις της και πολύ λιγότερο ίκανή να επιβάλει όποιαδήποτε τάξη.

Η σκληρυνση της δεξιάς είναι έπόμενα τόσο παλιό τέχνασμα όσο και τακτική αντίδραση. Όμως ή στάση της δεν είναι χωρίς συνέπειες για την παρά πέρα πολιτική εξέλιξη. Σε φάση έντονης αντίπαράθεσης στην ήγεσία των συντηρητικών επιβάλλονται εκείνοι που είναι οι πιο άδιάλλακτοι γιατί είναι και οι πιο άποφασιστικοί. Είναι ένδεικτικό ότι στη νέα στροφή πρωτοστάτησε ό κ. Αβέρωφ. Η σκληρή ήγεσία χρειάζεται βέβαια σκληρά στρατεύματα. Όταν ήχει τό προσκλητήριο ένάντια σ' όλους που άμφισβητούν τό κράτος της Δεξιάς τά κατα-σπαρμένα στόν κρατικό μηχανισμό «σταγονίδια» και οι όμάδες με τις άκροδεξιές πεποιθήσεις κινητοποιούνται και συσπειρώνονται.

Τό 1974 ή Δεξιά πέτυχε μέσα από τη μεταπολίτευση να άποσυν-δεθεί από τό άμαρτωλό της παρελθόν. Τό 1979 πέντε χρόνια μόλις κάτω από την πίεση της λαϊκής διαμαρτυρίας άρχίζει τη επανασύνδεση με παλιές πρακτικές και παλιούς μηχανισμούς καταστολής.

Η αντίπολίτευση πρέπει να προλάβει τέτοιες εξελίξεις οργανώ-νοντας ακόμα καλύτερα τις δυνάμεις της και επιβάλλοντας τό σεδα-σμό της λαϊκής θέλησης. Είναι ένα έργο που θα πετύχει.

Ἀντίστροφη μέτρηση γιὰ τὴ δημοκρατία;

τοῦ Κώστα Σημίτη

Ἡ δεξιὰ σκληραίνει τὴ στάση της διαπιστώνουν οἱ πολιτικοὶ παρατηρητές. Σειρὰ ἀπὸ γεγονότα τεκμηριώνουν τὴ θέση τους, ἀπὸ τίς κατηγορίες τῆς κυβέρνησης ^{ὅτι ἡ ἀντιπολίτευση} ~~γιὰ τὴν υποκίνηση~~ ^{ἐν} ~~ἀπεργιακῆς~~ ^{ἐκδηλώσεως} ~~ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευση~~ μέχρι τὰ πρόσφατα ἐπεισόδια στὶς γιορτές τῆς 25ης τοῦ Μάρτη. Εἶναι ἡ σκλήρυνση τούτῃ ἐποχιακὸ φαινόμενο ἢ ἀλλαγὴ τακτικῆς;

Οἱ ἐκλογές τοῦ 1977 ἄλλαξαν ριζικὰ τὸ πολιτικὸ σκηνικὸ. Ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευση ἀναδείχτηκε τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ., ἓνα κόμμα πού ἀμφισβητεῖ τίς καθοδηγητικὲς ἀξίες καὶ ἀρχές οἱ ὁποῖες διέπουν τὴ λειτουργία τῆς πολιτείας, τίς δομές τῆς κοινωνίας. Ἡ ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευση εἶναι δομικὴ ἀντιπολίτευση. Ἡ παρουσία δομικῆς ἀντιπολίτευσης υποδηλώνει βαθειὰ κρίση στὶς διαδικασίες μέ τίς ὁποῖες ἡ δεξιὰ ἐξασφάλιζε μέχρι σήμερα τὴν ἐπικυριαρχία της.

Ἡ κυβερνητικὴ παράταξη ὑποτίμησε τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα. Ἑρμῆνευσε τὸν διπλασιασμὸ τῶν φήφων τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. σάν παρόδικό γεγονός. Οἱ καθησυχαστικὲς της βεβαιώσεις δέν εἶχαν μόνον σκοπὸ νὰ διασκεδάσουν τίς ἀνησυχίες τῶν δυνάμεων πού στηρίζουν τὴ Νέα Δημοκρατία. Ἀντικατοπτρίζουν καὶ τὴν πεποίθηση τῆς Ν.Δ., ὅτι τὸ καθεστῶς πού δημιουργήσε τὸ 1974 δέν πρόκειται νὰ ὑποστεῖ κλυδωνισμούς. Πίστευε ἡ Ν.Δ., ὅτι τὰ μέσα πού ἐξασφαλίζουν τὴ συναίνεση τῶν λαϊκῶν στρωμάτων στὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ παραμένουν πάντα ἀποτελεσματικὰ καὶ καθιστοῦν περιττὴ τὴν προσφυγὴ καὶ πάλι σὲ μηχανισμούς ~~ἀπροκάλυπτης~~ καταστολῆς.

Ὁ καιρὸς πού πέρασε ἀπὸ τίς ἐκλογές μέχρι σήμερα ἔδειξε ὅτι οἱ ἐλπίδες γιὰ ἐπάνοδο στὸ συσχετισμὸ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τοῦ 1974 ἦταν μάταιες. Ἡ δυνατὴ δεξιὰ, πού θὰ ἔχει ἀντιμέτωπη μιὰ ὑποτονικὴ ἀντιπολίτευση, ἡ ὁποία ἀποδέχεται τίς γενικὲς κατευθύνσεις τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς καὶ διαφωνεῖ μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπο διαχείρισης τῶν προβλημάτων ἀνήκει πιά στὸ παρελθόν. Ἡ ΕΔΗΚ κατάρρευσε καὶ

όλες οι προσπάθειες ανασύνταξης των δυνάμεών της σέ νέους σχηματισμούς μοιάζουν χωρίς προοπτική. 'Επιπρόσθετα καθημερινά επιβεβαιώνεται ότι ή άνοδος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι ένα μόνιμο φαινόμενο. 'Η απήχησή του ιδιαίτερα στην ελληνική επαρχία διαρκώς αυξάνει σέ σημείο ώστε σέ νομούς πού ανήκαν παραδοσιακά στή Δεξιά, Ν.Δ και ΠΑ.ΣΟ.Κ. όχι μόνον είναι οι μόνες αντιμέτωπες παρατάξεις, αλλά και νά μάχονται πιά για την πλειοψηφία. Οι έκλογικές στατιστικές έδειξαν επίσης ότι τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. κέρδισε την κύρια μάζα των νέων ψηφοφόρων του από την Νέα Δημοκρατία. Οι ψηφοφόροι δέν μετατοπίζονται από δεξιά πρós τά άριστερά μέσα από ένα κεντρικό σχηματισμό όπως τό θέλει μιά μηχανική θεωρία πολιτικής ψυχολογίας. Μετατίθενται από τόν ένα πόλο στόν άλλο ~~και~~ συνειδητοποιοῦν ότι δύο είναι οι βασικές δυνατότητες πολιτικής εξέλιξης και τά ενδιαφέροντα σχήματα είναι σχήματα χωρίς λύσεις αλλαγής.

Στήν 'Ελλάδα άρχισε μετά τό τέλος του έμφυλίου πολέμου περίοδος έντόνων κοινωνικών ανακατατάξεων πού συνδέεται μέ την επέκταση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, την όλιγοπωλική όργάνωση της οίκονομίας και την έξάρτηση της χώρας. 'Η έκβιομηχάνιση και ή άνιση περιφερειακή ανάπτυξη όδήγησαν στή μαζική μετανάστευση πρós την 'Αθήνα και τά άλλα αστικά κέντρα. 'Η χαμηλή παραγωγικότητα της γεωργίας, πού δέν επέτρεπε στίς περισσότερες άγροτικές οίκογένειες την επιβίωση στό χωριό, προώθησε την έκκατάλειψη της υπαίθρου. Οι χιλιάδες μικρές βιοτεχνίες και οίκογενειακές επιχειρήσεις πού άποτελοῦσαν μιά πρόσκαιρη λύση βρέθηκαν σύντομα σέ κρίση κάτω από συνθήκες αυξανόμενου ανταγωνισμού μεγάλων επιχειρήσεων. 'Η μεγάλη κινητικότητα του πληθυσμού ή έναλλαγή στην άπασχόληση, ή ένταξη σέ νέα κοινωνικά στρώματα, ή έπαφή μέ άλλα προβλήματα και ή δημιουργία νέων άναγκών όδήγησαν σέ αλλαγή της πολιτικής συμπεριφοράς. Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού πού άλλοτε ακολουθοῦσαν μιά παραδοσιακή πολιτική στάση επανεξετάζουν την πολιτική τους τοποθέτηση μέ βάση τά συνειδητοποιημένα πιά συμφέροντά τους. Οι ψηφοφόροι άποδεσμεύονται από τά πελατειακά δίκτυα των καμματαρχών και βουλευτών της δεξιάς. 'Η διαρροή από τά παραδοσιακά πολιτικά σχήματα πρós νέους σχηματισμούς, ή άναζή-

πού μένει ακόμη ανεφάρμοστος είναι ένδειξεις για τόν αριθμό τών μέτρων πού σχεδιάζονται καί δέν έκτελοῦνται. Καθημερινά ὅμως πολλαπλασιάζεται ἡ ἀπογοήτευση καί ἡ αἰσθησις τών πολι-^{είναι υφαιρεμένοι} τών ὅτι κινοῦνται σέ ἓνα χάος ὅπου ὁ καθένας ~~πρέπει~~ νά κυ-
νηγᾷ τό προσωπικό του συμφέρον • γιατί δέν ὑπάρχει κανείς πού νά φροντίζει για τό συλλαγικό συμφέρον. Σκληρά λόγια αὐστηρές δηλώσεις, κινητοποιήσεις τῆς ἀστυνομίας ἔχουν σκοπό νά συγκαλύψουν τήν γενική ἀδυναμία, νά ἀποκρύψουν ὅτι ἡ κυ-
βέρνηση οὔτε σκληρή εἶναι στίς οὐσιαστικές κατευθύνσεις της, οὔτε ἄτεγκτη στίς ἀποφάσεις της καί πολύ λιγώτερο ἱκανή νά ἐ-
πιβάλλει ὁποιαδήποτε τάξη.

Ἡ σκληρυνση τῆς δεξιᾶς εἶναι ἐπομένῃ ὥσο παληό τέχνασμα ὅσο καί τακτική ἀντίδραση. Ὅμως ἡ στάση της δέν εἶναι χωρίς συνέπειες για τήν παρά πέρα πολιτική ἐξέλιξη. Σέ φάση έντονης ἀντιπαράθεσης στήν ἡγεσία τών συντηρητικῶν ἐπιβάλλονται ἐκεῖνοι πού εἶναι οἱ πῖο ἀδιάλλακτοι γιατί εἶναι καί οἱ πῖο ἀποφασιστικοί. Εἶναι ένδεικτικό ὅτι στή νέα στρο-
φή πρωτοστάτησε ὁ κ. Ἀβέρωφ. Ἡ σκληρή ἡγεσία χρειάζεται βέβαια σκληρά στρατεύματα. Ὅταν ἦχε τό προσκλητήριο ἐ-
νάντια σ' ὅλους πού ἀμφισβητοῦν τό κράτος τῆς Δεξιᾶς τά κα-
τεσπαρμένα στό κρατικό μηχανισμό "σταγονίδια" καί οἱ ὁμάδες μέ τίς ἀκροδεξιές πεποιθήσεις κινητοποιοῦνται καί συσπειρώ-
νονται. ~~Σιγά σιγά καλλιεργεῖται ἔτσι ἡ νοοτροπία καί οἱ δια-
συνδέσεις ἐκεῖνες πού ἐξασφάλισαν ὥστε τό κοινοβουλευτικό
πολίτευμα νά καταρρεύσει τήν 21 Ἀπρίλη 1967 μετά ἀπό ὀλιγω-
ρες διαπραγματεύσεις μεταξύ τών φορέων τῆς ἐξουσίας . Τό
1974 ἡ Δεξιά πέτυχε μέσα ἀπό τή μεταπολίτευση νά ἀποσυνδεθεῖ
ἀπό τό ἁμαρτωλό της παρελθόν. Τό 1979 πέντε χρόνια μόλις
μετά κάτω ἀπό τή πίεση τῆς λαϊκῆς διαμαρτυρίας ἀρχίζει τήν
ἐπανασύνδεση μέ παλιές πρακτικές καί παληούς μηχανισμούς κα-
ταστολῆς.~~

Ἡ ἀντιπολίτευση πρέπει νά ^{καὶ δυναμική} προλάβῃ τέτοιες ἐξελίξεις ὀργα-
νώνοντας ακόμη καλύτερα καί ἐπιβάλλοντας τό σεβασμό τῆς λαϊ-
κῆς θέλησης. Εἶναι ἓνα ἔργο πού θά πετύχει.